

Τώρα τάφος πλησιάζει·

Τώρα θάνατος φωνάζει·

Τώρα χάρος λυπηρός.

Ὅθεν πλέον ἐτοιμάσου,

Ῥῆξε ὅλα τὰ καλά σου,

Ἦὲ τὸν κόσμον « ἔχε γειάν.»

Καὶ τὰ δάκρυ' βάστα μόνον

Εἰς τὴν λύπην καὶ τὸν πόνον

Μιὰν μικρὴν πορηγοριάν.

uuuuuu

72. Πά! ἢ τρίχες μ' ἂν ἀσπρίζουν,

Μήπως τάχα τε πικρίζουν;

Τ' ἔχ' ἢ ἄσπρη τοὺς βαφή;

Μήγαρ τ' ἄσπρο θανατόνει;

Ἢ φιλῶντας ἀγκυλόνει

Τὰ χειλάκια 'ς τὴν ἀφή;

Τὸ τριαντάφυλλόν μας πρῶτον,

Τὸ λουλούδι τῶν Ἐρώτων,

Εἶναι ἄσπρον καθαρόν.

Καὶ τὸ κόκκινον ἢ φύσις

Τὸ συγχέρασεν ἐπίσης

Μ' ἓνα χρῶμ' ἀσπρουδερόν.

Ἢ μυρτιά τῆς Ἀφροδίτης,

Εἰς τὸ πράσινον κλαδί της,

Μέσ' 'ς τὰ φύλλα τὰ χλωρά,